

De Wyvern jager

Boek 1

De vreemde jager

De Wyvern jager

Boek 1

De vreemde jager

Nick van Straaten

Schrijver: Nick van Straaten
Coverontwerp: Evelyn Shane
ISBN: 9789403737171
©Nick van Straaten
Versie: 1
Uitgeefjaar: 2024
Uitgeverij: bookmundo.com

1Verkeerde plek

Mijn broer besloot om te trouwen in Amsterdam.... In November. Zijn vriendin was zwanger er haar vader stond erop dat ze gingen trouwen. Ik had besloten om naar de bruiloft toe te rijden van uit Hengelo. Het was vlak achter Deventer toen de sneeuw begon te vallen. En dan bedoel ik ook echt heel hard te vallen. Zowel mijn telefoon als gps konden geen verbinding meer krijgen en er was ook geen sneeuwschuiver in zicht. Het was alsof je naar het statische van een oude tv keek. Ik besloot om van de weg af te gaan en dacht dat ik een uitrit nam. Ik zocht naar een hotel, restaurant of tankstation om de sneeuwbus uit te zitten. Maar die waren er niet. En voor ik te ver van de weg af was besloot ik om te draaien, wat het er niet beter op maakte. Mijn Volkswagen Golf kwam vast te zitten in de sneeuw. Ik zat voor ongeveer een uur in de auto, toe te kijken hoe de benzinetank langzaam leegliep. Elke keer als het te koud werd startte ik de auto weer om de verwarming zijn werk te laten doen. Elke keer voor ik dat deed controleerde ik of de uitlaat niet vol gesneeuwd was. Daarna warmde ik gretig mijn handen en lichaam voor een paar minuten. Het was al snel zonsondergang en mijn tank was bijna compleet leeg.

Het was 1 uur in de nacht toen de tank compleet leeg was. Gelukkig was het een stuk minder gaan sneeuwen sinds ik gestrand was. Mijn oog viel op een licht in de verte. Ik wist bijna wel zeker dat het geen lantaarnpaal was. Ik bundelde zoveel mogelijk warmte en liep er naartoe. Ik kwam met moeite door de halve meter sneeuw heen. Het koste me veel energie, maar toen ik er eindelijk was zag ik een grote schuur staan. Ik liep er een keer om heen zoekend naar de boerderij die erbij hoorde, maar kon niks zien in het minimale licht. Daarom besloot ik maar om de deur van de schuur iets open te breken, net genoeg zodat ik naar binnen kon kruipen. Ik gebruikte de zaklamp van mijn telefoon om rond te kijken. Uiteindelijk, vond ik iets dat op oude paard dekens leken. Ze roken tenminste naar paard. Koud en vermoeid wikkelde ik me in de paardendekens in een hoekje van de schuur. Ik kon de wolkjes die mijn adem maakte zien en had het gevoeld dat mijn tenen en vingers bevroren waren. Toen ik wakker werd kwam er een beetje licht door een gat in het dak. Ik zocht naar mijn telefoon maar kon die niet vinden, tot mijn grotere verbazing was ik ook nog eens naakt. Ik kon me niet herinneren dat ik me had uitgetrokken, maar het was koud geweest en ik was doodmoe en gedesoriënteerd. Op handen en voeten zocht ik de vloer af

naar mijn kleding. Het viel me toen pas op dat het niet koud was, wat het wel had moeten zijn. De schuurdeur vloog open terwijl ik op mijn handen en knieën zat. Een vrouw van middelbare leeftijd stond in de deuropening. Voor een fractie van een seconden keken we elkaar aan. Mijn oog schoot naar het weiland achter de vrouw, er lag totaal geen sneeuw op het gras. Maar gisteren lag er nog een halve meter, toch? Uiteindelijk schreeuwde de vrouw en rende de deur weer uit. Ik rende achter haar aan om haar te kalmeren en uit te leggen dat ik geen kwaad in de zin had, maar ik was even vergeten dat ik poedeltje naakt was. Ik rende de schuur uit regel recht het erf van de boerderij op. Links van mij was een open stal met wat paarden erin. Een kleine groep kippen liep rond en er was een boerderij waar drie jonge mannen uit gerend kwamen. Ik probeerde met de boze jongens te praten, maar ze spraken geen Nederlands en schreeuwde alleen maar naar me. Uit eindelijk verscheen er in de deur van de boerderij een oude man met een middeleeuws uitzijnde kruisboog in zijn handen. Ik viel bijna meteen op mijn knieën met mijn handen in de lucht om zo minmogelijk als dreiging over te komen. Wat leek te werken aangezien ik nog niet was neergeschoten. Voor heel even leek de wereld te draaien terwijl ik zwaarder ademhaalde, en uiteindelijk,

bonden de jongens mij vast met een stuk stinkend touw. Wat er gek genoeg voor zorgde dat ik wat kalmer leken te worden. Ze waren haastig met hun ouders aan het praten. Sommige woorden klonken wel bekend, maar ze spraken zo snel dat ik er geen touw aan vast kon knopen. Nadat ze een tijdje hadden lopen praten lekken ze besloten te hebben dat ik overgedragen werd aan de politie. Ze gooide me in een houten wagen, nog steeds naakt, en bonden er een twee paarden voor. De zes uur daarna bestond uit heen en weer stuiterend naar de velden waar we langs kwamen te kijken. Degene die me gevangen hadden genomen negeerde me elke keer als ik probeerde een gesprek te beginnen. Uiteindelijk, kwamen we aan bij een stadje met een muur er omheen gebouwd zoals je ziet in de middeleeuwse films. Al snel werd ik een stenen gebouw en een cel in geleid, waar ik eindelijk een jutenzak kreeg met gaten voor mijn hoofd en armen. Ik zat in de koude stenen gevangenis. De deur was gemaakt van oud hout wat aan elkaar werd gehouden door ijzeren banden. Er kwam een beetje rook van de kom met soep dat op de steen die als bed diende stond. Maar ik had geen honger. Ik zat in een hoekje van de cel met een lege blik in mijn ogen. Ik probeerde uit te vogelen wat er was gebeurd, maar niks leek ook maar logisch te zijn. Niemand had ook

maar geprobeerd een woord tegen me te zeggen. Maar na twee dagen kwam een man eindelijk mijn cel binnen. Hij droeg een dieprood gewaad met een wit shirt en zware broek. Zijn gezicht was onbewogen terwijl hij voor me stond en naar de halve kom met soep keek. Hij stelde zichzelf voor door mij een schijf te geven. Ik nam de schijf van ongeveer de grote van een twee euro munt aan.

“Dit apparaat zorgt ervoor dat we met elkaar kunnen praten, buitenlander.”

Ik kon elk woord verstaan, was dit een of andere technologie, of magie?

“Ik ben Jarl Dolf. Je misdaden zijn opgeschreven, wil je dat je naam eraan verbonden wordt of zullen we het anoniem laten?”

Ik keek nog steeds met volle verbazing naar de munt in mijn handen. Toen ik door had wat hij zei.

“Misdaden?”

Vroeg ik verbaasd. Opstaand met een domme uitstraling. Terwijl ik sprak werden mijn woorden verdraaid in een taal die ik niet begreep. De man deed een stap naar achteren, maar leek niet bang voor mij te zijn. Hoe kon hij ook als ik alleen een zak droeg. De man rechtte zijn rug.

“Je bent veroordeeld voor vier misdrijven, inbraak, mishandeling, poging tot verkrachting en diefstal.” Zei hij terwijl hij een rol perkament pakte. “Op elke misdaad staat een straf van tien zilver.”

Mijn mond hing open vol met ongeloof. Van zowel wat ik hoorde als het magische muntje in mijn handen.

“Wat? Er is niet eens een rechtszaak geweest!” Protesteerde ik.

“Een waarheidszoeker is langs geweest en heeft gesproken met Algruth en zijn familie en bevestigt wat ze zeiden. De rechter heeft de misdaden opgeschreven en bezegeld, de schadevergoeding is ook al uitbetaald aan hen. Het enige wat er nu nog moet gebeuren is dat jij het weer aan de staat terug betaald.”

“Kan ik met de waarheidszoeker praten om mijn naam te zuiveren?”

“Nee, hij is al teruggekeerd naar de stad, we hebben de vertaler alleen gekregen omdat je een vreemde bent in het koninkrijk.” De manier waarop hij sprak leek haast medelevend.

Buiten de inbraak om, leek alles wel door de boeren te zijn bedacht om zoveel mogelijk geld eruit te kunnen slepen. Ik wilde kwaad worden, maar dat zou me niet gaan helpen.

Desondanks de situatie leek alles nu wel een stuk... Duidelijker. De Jarl zuchtte alleen maar vanwege mijn stilzwijgen.

“Als je het niet kan betalen, kan je altijd worden uit geleend als werker. Het kost je ongeveer twee jaar om alles terug te hebben betaald.”

Mijn ongeloof was van mijn gezicht af te lezen, en ik dacht dat ik een zuinig lachje rond de man zijn lippen zag.

“Je kan natuurlijk ook het leger in gaan, buitenlanders zijn welkom, en je leer de taal op die manier snel. Je zal worden getraind, gevoed en ondergebracht worden. Het loon voor een soldaat is één zilver en acht bronzen per week. Nadat je zeven weken aan training hebt afgerond. Het is drie keer zoveel als je verdient als werker.”

Hij liet even een pauze vallen voor hij me meer vertelde over het leger.

“Je ziet er niet zo heel fit uit, maar hebt een uitstekende bouw. Wat je beroep ook was voor je misdaden.” Hij bekeek mijn lange iets te dikke lichaam. “Het leger zal je discipline bij brengen en helpen om binnen het koninkrijk te passen. Zodra je schulden zijn betaald krijg je om de twee weken betaald. Dat zou meer dan genoeg moeten zijn om terug te keren naar je eigen land.” Het laatste zei hij geruststellend.

Ik begreep meteen waarom de rechtszaak zonder mij was gehouden. Deze man leek meer op een rekruteerde dan op een Jarl. Ik ging ervan uit dat ik niet langer op de Aarde was, zo wel niet het verleden of de toekomst van de Aarde. Ik zat heel even in stilte terwijl mijn hart als een gek tekeerging. Ik was alleen. Ik wist niks en eten en onderdak klonken nog niet zo gek.

“Het leger.” Zei ik met enige twijfel.

De Jarl lachte alsof het al lang besloten was. Hij nam alle tijd om mijn vragen te beantwoorden, omdat hij dacht dat ik uit een of ander ver koninkrijk kwam, hij zou eens moeten weten. Ik was geïnteresseerd in hoe het geldsysteem werkte, en hoeveel ik daadwerkelijk aan schulden had. Het systeem was eigenlijk best simpel: honderd bronzen munten waren gelijk aan één zilveren munt, honderd zilveren munten waren gelijk aan één gouden munt. Uit de mouw van zijn gewaad haalde de man een zilveren munt. Het had ongeveer de vorm van een vijftig cent muntje. Een grote munt was ongeveer het formaat van een half briefje van vijf, en stond gelijk aan tien munten. Vanuit een andere zak haalde de Jarl een stenen schrijftablet met zilveren schrift erop.

“Je hebt geluk dat ik hier was om een jongen te testen, dit is een schattingstablet. Hebben ze die waar je vandaan komt?”

“Nee,” bekende ik. “Wat doet het?”

Hij keek me aan met een blik die meer van pure verveling was dan irritatie.

“Het kijkt naar wat je potentie is en je vaardigheden. Het leger heeft een minimale eis, maar ik denk dat dat voor jou slechts een formaliteit is.”

Ik was net onder de 2 meter en 150 kilo. Hij vertelde me dat ik het schrijftablet moest vastpakken. Ik had het schrijftablet net vast toen de Jarl het activeerde met zijn magie. Zeker weten magie, en geen technologie. Het gloeide en in de lege kolommen stond ineens tekst. Ik kon de woorden niet lezen, maar de getallen herkende ik meteen. De Jarl legde me uit wat elke lijn betekende terwijl hij die voorlas.

Zijn stem klonk alsof hij een professor was. “Dit tablet is best oud, maar zou nog goed genoeg moeten zijn. Het eerste nummer is je huidige score en de tweede is je potentie als mens zijnde. Je bent een mens toch?”

“Ja ik ben een mens.”

De man knikte een keer. “Voor een normaal mens is de huidige score tussen de 25 en de 50. Met een maximale score van 100. De vijf fysieke punten zijn het meest belangrijke voor het leger.”

Hij keek naar mijn wat mollige lichaam, ook al zag de Jarl er ook niet heel fit uit.

“Nou het minimale om bij het leger te gaan is 30 dus je kwalificeert, gefeliciteerd.” De toon waarop hij het zei was net niet beledigend. “Er is ook een andere eenheid genaamd de Wyvern Jagers waar je een minimum van 50 bij moet hebben. Ik moet je wel waarschuwen dat slechts 1 in de 3 de training haalt.”

“Wat zou mijn diensttermijn voor de Wyvern Jagers?”

“Vijf jaar, maar onthoud dat het een stuk lastiger is dan het normale leger.”

“Dan kies ik daarvoor.” Zei ik.

De volgende dag zat ik weer in een wagen. Met een verzegelde brief waar de resultaten van het schrijftablet. Een paar van de stadswachters begeleide ons naar het trainingskamp van het leger. Zonder de vertaler voelde ik me geïsoleerd en alleen, maar probeerde de depressie af te weren door me op het landschap te focussen. De tocht duurde zes dagen, waar we in elk dorpje en stadje stopte waar elke keer meer potentiële soldaten en jagers aan de colonne werden toegevoegd. Ik kon zelf niet praten met de andere dus besloot ik maar te luisteren. Sommige woorden waren iets bekend maar, het was lastig door het dikke